

Honvéd? harcaink

2010 október 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Bár biztató fejleménynek látszott, hogy a Fidesz kétharmados gy?zelmét a globális birodalmi elit és az általa függésben tartott magyar bennszülöttek egyaránt akarták, már akkor is sejthet? volt a régi mondás igazsága: „Ha ketten akarják ugyanazt, az nem ugyanaz.”

birodalom radikális „strukturális reformokat” – az állami kiadások gyors csökkentését, magyarán hatalmas újabb megszorításokat – várt a kormánytól, hogy ezáltal a két kifosztó szivattyúja, az adósságszolgálat és az itt állomásozó külföldi vállalatok hazautalt profitja minden eddiginél nagyobb jövedelemtömeg kiszívását tegye lehet?vé. A magyar társadalom vesztes többsége viszont éppen azért hatalmazta fel soha nem látott többség? kormányzásra a Fideszt, mert ennek az ellenkez?jét, a kifosztás radikális csökkentését, megalázó életkörülményeinek javulását várta és várja az új kormánytól.

A vesztes többség helyzetét az jellemzi a legjobban, hogy miközben az általa megtermelt jövedelem ma több mint kétszerese az 1978-as szintnek, a reálbérei mégis a 32 évvel ez el?tti nívón stagnálnak. A radikális „strukturális reform” azt jelentené, hogy rázárul a végzetes harapófogó: munkaerejének árát végleg rögzítik a kés? Kádár-kor szintjén, ám a munkaereje újratermeléséhez szükséges áruk és f?ként szolgáltatások árát a globális piaci szintre vinnék. A „strukturális reformok” valójában a közszolgáltatásként m?köd? rendszereknek a felszámolását jelentenék, ami a vesztes többség fizikai megsemmisítésének programja volna.

Egy éve úgy fogalmaztam: a választások utáni fél évben eld?l, hogy az új kormány a régi rendszer utolsó kormánya, vagy az új rendszer els? kormánya lesz-e. Nos, a kérdés eld?lni látszik. A kormány a globális birodalommal szemben egyre határozottabban igyekszik megvédeni azokat a nemzetstratégiai pozíciókat, amelyeknek az elmúlt húsz évben való feladása vezetett a „rendszerváltás rendszerének” bukásához. A két birodalmi kifosztó szivattyú a nemzeti jövedelmünk negyedét szippantja ki minden évben: az adósságszolgálat (kamat és törlesztés) körülbelül tíz, az itt tevékenyked? külföldi vállalatok hazautalt profitja pedig 15 százalékot. Az eleve sejthet? volt, hogy az adósságszolgálat lesz a kényesebb kérdés. Ma már mindenki számára világos: Magyarország soha nem lesz képes adósságait visszafizetni. Nem is azért adták a hitelez?k, mintha egy pillanatig is komolyan gondolták volna, hogy visszafizethet?, s?t eleve olyan feltételekkel adták, hogy ez garantálja a visszafizethetetlenséget. Valójában ezzel az ügyesen megkonstruált adósságcsapdával egy végtelenített pénzszivattyút hoztak létre. A globális véleményhatalmi diktatúra terrorja pedig már azt is büntetni rendeli, ha egy lokalitás egyáltalán felvetni merészeli a valójában már többszörösen visszafizetett adósságok esetleges elengedést.

Ez a szivattyú tehát tabu, és a nemzetközi piacok brókerkommandói pillanatok alatt kivégzik a renitensked?ket.

Orbán Viktor tisztában van ezzel, így az adósságkérdés verbális tabuját tiszteletben tartva egyre határozottabban fordul a másik szivattyú, az profitcsapda ellen. A hazánkban m?köd? külföldi vállalatok ma az összes foglalkoztatottak 18 százalékát alkalmazzák, övéké a t?keállomány nem egész fele, ám az adózás utáni nyereség több mint 90 százaléka! Ez a szél?séges arány csak azért lehetséges, mert nemcsak az általuk befizetett adókat kapják vissza állami támogatások és kedvezmények formájában, de képtelen módon még e felett is „nemzeti ajándékban” részesülnek. Valójában kivitt profitjuk csaknem negyede – évente több mint ezermilliárd forint – az adófizet?k pénzéb?l folyósított „ingyenebéd” a liberális globálkapitalizmus nagyobb dics?ségére. A veszélyes satuba került kormánynak tehát döntenie kellett, vagy továbbra is a saját népével fizetteti meg ezeket az egyre növekv?, és most már a végs? fiziológiai határhoz közeled? terheket, vagy magától a birodalomtól, annak itt állomásozó kifosztó gépezetét?l veszi vissza a birodalmi sarc egy részét. A nagy globális hálózatokra kivetett válságadóval az utóbbi mellett döntött.

Ez nemzetstratégai szempontból az egyetlen helyes lépés volt, ám ennek is vannak „kockázatai és mellékhatásai”, mert „a birodalom visszavág”! Részben a terhek áthárításával (noha ennek megvannak a természetes piaci korlátjai, s a kormány az erélyes szabályozó, ellen?rz? és fegyelmez? hatalmával élve ennek gátat szabhat), másrészt olyan nemzetközi jogi és pénzhatalmi retorziókat is alkalmazhat, amelyek látszólag nem kapcsolódnak e kérdésekhez, de nyilvánvalóan büntetésként foghatók fel. Ám a globális és regionális helyzet, valamint a magyar társadalom birodalomellenes védekez? mechanizmusainak feler?södése miatt ezek a retorziók akár visszafelé is elsülhetnek. Akárcsak a multik látványos kivonulással való fenyeget?zése, amely részben szimpla blöff, részben pedig hatalmas esély volna a patologikusan magas és veszélyes külföldi jelenlét csökkentésére. Az áprilisi forradalom után megkezd?d? szabadságharc újabb csatájában tehát Orbán Viktor ismét nyerésre áll.
Bogár László , magyarhirlap.hu

Ajánló